

bi nehala posebna slovenska literatura, dokazuje že njegovo istodobno navdušeno pričakovanje Prešernovih slovenskih poezij. O Prešernovih poezijah je moral pisati Borkowskemu že v začetku korespondence z odkritim priznanjem Prešernovega genija, ker mu odgovarja Borkowski 19. maja 1838: „Objami v mojem imenu doktorja Prešerna — o da bi mogel imeti kaj iz njegovih poezij“. (ZNTŠ LXXXVI, 108.) Korytko je nato prijatelju okoli 4. junija obljubil: „Iz del drja. Prešerna dobiš vse, kar je že izšlo; v kratkem namerava izdati zvezek svojih poezij; kakor hitro se to zgodi, dobiš jih v znak spoštovanja (ZNTŠ LXXXVI, 110). — Jasno se zrcali pritrđilo Prešernovim nazorom o rešitvi literarnega jugoslovanskega problema v literarnih načrtih, ki jih je postavil Korytko sedaj, ko se je začetkom leta 1838. prepričal, da ne zapusti še tako kmalu Kranjske (IMK. XIX, 13—14), resno na dnevni red bližnje bodočnosti.

Deloma isti idejni valovi so se odrazili skoro v istem času pri Vrazu, Prešernu in Korytku precej različno: Vraz je rekel, „da neče več v slovenskem narečji pisati, ker je slovenski narod še premlačén za slovstvena dela v slovenskem jeziku“¹⁾, in odšel jeseni 1838 v Zagreb, pozabivši, da mora ostati slovenski narod za slovstvena dela v ilirskem narečju še mlačnejši. — Prešeren je ostal kljub mlačnosti sodobnikov zvest načrtani in z lastno silo utrti cesti, sluteč, da vodi do cilja, v svojem nagnjenju do karikature pa je obsodil čisto tudi ona nova gesla, ki bi jih bil mogel spraviti v sklad s svojim delom in prepričanjem. — Korytko, v katerem je našla srečna sinteza Kollárjevega in Prešernovega principa svoj izraz, je jel smatrati Slovence za brate, potrebne, vredne, da jim posveti svoje gmotne in duševne moči. (Dalje prihodnjič.)

¹⁾ Davorin Trstenjak, „Novice“ 1854, 23.

Jos. Lovrenčič:

D ó m u.

Kakor da preprežene bi bile strune zlate
međ menoj in tabo, gorska vas,
se mi zdi, ko me spomini nate
obiskujejo pod tih večerni čas.

O, saj ti spomini so kot harmonija lepa,
ob kateri zabi duša ves mi svet,
ker ji hrepeneči izgubljeni raj odklepa,
kjer naproti zadehti ji blaženosti cvet.